

Nekrolog Jørgen Jakobsen.

Bevidstheden om døden er vel et særkendetegn for den menneskelige eksistens. Trods dette er der dødsfald, man kun kan begræde. Når et livsduelig menneske dør i utide og pludselig rives væk fra børn, ægtefælle, familier, venner og kolleger, er det helt ubærligt og helt unaturligt. *Han* efterlader af samme grund sorg, smerte og savn.



Sådan er det med Jørgen Jakobsen som døde den 5 marts 2017 – for tidligt, alt for pludseligt, i en alder af 60 år.

Jørgen var uddannet typograf men udviklingen indenfor faget og hans store evner til at se muligheder førte ham gennem spændende men indimellem også turbulente arbejdsperioder. Gennem mange år fungerede han som leder. Medarbejderne var glade for ham. Hans iderigdom, store arbejdsevne og omsorg for andre aftvang respekt.

Han boede sammen med Hanne på et nedlagt landbrug ved Stanghede. Børnene, to døtre, var flyttet hjemmefra. Sammen skabte de et sted hvor meget lod sig gøre. Der er heste, hund og katte. Et værksted og råderum hvor vores både står og bliver gjort i stand. Og den gamle svinestald blev til Øster huset. En bolig og opholdssted gavmildt stillet til rådighed for familie og venner, hvor bl.a. et mindre privat øl bryggeri har til huse. Han havde arbejdet hårdt for at skabe disse gode rammer for et socialt og interesse baseret samvær.

Jørgen var som en korkprop i vand. Han kom op igen selvom han mødte vanskeligheder og hans tillid til andre, indenfor arbejdslivet, blev misbrugt. Hans medfødte gode humør og evne til at tro på andre reddede ham for at ende som misantrop.

Bag hans umiddelbare godmodighed var en mangesidet begavelse og nysgerrighed som bragte ham i situationer, hvor flere af os troede, at nu havde han vist rodet sig ud noget han ikke kunne overskue. Da han f.eks. skilte sin traktor ad i utallige dele tvivlede vi på om han kunne samle den igen. Det gjorde han. Ganske vist efter mange overvejelser og tiltag.

Nogle af os kendte Jørgen privat og gennem mange år, andre mest igennem hans deltagelse og medlemskab i foreningen ”Vi sejler videre”. Sejllads havde en stor tiltrækning på Jørgen. Han elskede havet, vinden og bådlivet. Herunder kammeratskabet som opstår når man er fælles om noget meningsfuldt. Det var alvor og leg for Jørgen når han på Hjarbæk fjord var skipper på Rosalina.

Jørgen var livsglad og tjenstvillig. Altid parat til at hjælpe os og stillede gerne faciliteter og værktøj til rådighed når vi skulle gøre vores både i stand. Han var altid i mødekommende og nærværende i vores samvær. Han havde stor viden og håndværksmæssig kunnen som han åbent og ligefrem stillede til rådighed. Ja, ofte tog han selv initiativet i samarbejdet - når vi klar gjorde både, sejlede eller lavede strategi for sejlladsen.



Han sejlede sjægt for at vinde, men ofte var han en storsmilende taber. Som da han og John blev trukket ind til kaj, stående i ”Bette røv” med vand op til maven og båden knap synlig..

Jørgen bagerst John foran – Alvoren er synlig. Men kort efter, smilende, løftede begge en hånd til hilsen.

Hvad enten han sejlede på Hjarbæk fjord eller tur sejlads i stor båd på åbent hav så Jørgen altid muligheder og ikke begrænsninger. De mere frygtsomme af os mente, at han sommetider tog for store chancer. Han udfordrede gerne hav og vind og morede sig når vandet slog ind over rælingen i stærk bidevinds sejlads. Men han var respektfuld overfor andres frygtsomhed og rebede sejl så alle om bord kunne deltage og nyde sejler livet.

Vi tænker, at det rammende kan siges om Jørgen; at det aldrig har været kedeligt at være hans ven og selvom han stundom havde sit at slås med i sit arbejdsliv, havde han altid overskud til at være indbegrebet af den gode ven.

Ære være hans minde.

Vennerne fra ”Vi sejler videre” .